

# VSK0004457

znanje | [sodna praksa](#) | [višja sodišča](#)

**Odločba:** VSK sodba PRp 196/2009

⊕ **ECLI:**

**Sodišče:** Višje sodišče v Kopru

**Oddelek:** Oddelek za prekrške

**Datum**

**seje** 08.09.2009

**senata:**

**Področje:** PREKRŠKI – PREKRŠKOVNO PROCESNO PRAVO  
– VARNOST CESTNEGA PROMETA

**Institut:** psihofizično stanje udeležencev cestnega prometa –  
preizkus alkoholiziranosti – prenehanje veljavnosti  
voznškega dovoljenja – vrnitev v prejšnje stanje

**Zveza:** ZVCP-1 člen 130, 130/4, 130/5. ZP-1 člen 22, 22/3, 67,  
157, 157/3.



## JEDRO:

Razlog za izostanek je opravičljiv le, če ga tako oceni sodnik. Obdolženec sicer v pritožbi navaja, da je na sodišče pristopil z zamudo do katere pa ni prišlo zaradi subjektivnih razlogov obdolženca temveč zaradi izrednega dogodka (izrednih razmer na cesti), vendar s takšnimi pritožbenimi navedbami ne more uspeti. Obdolženec je na sodišču v razlogih za zamudo le pavšalno navedel, da „je stal v koloni na Ravbarkomandi“, zato sodišče prve stopnje tudi po presoji višjega sodišča upravičeno ni upoštevalo razlogov, ki jih obdolženi navaja za zamudo. Vsak zastoj na cesti ni izreden dogodek, predvsem pa ne nekaj, česar udeleženec v cestnem prometu ne more pričakovati. Prav tako se ni mogoče strinjati s pritožbeno navedbo, da bi moralo sodišče prve stopnje razumeti obdolženčevo pritožbo zoper sodbo kot zahtevo za vrnitev v prejšnje stanje. Glede vrnitve v prejšnje stanje ZP-1 v 67. čl. napotuje na smiselno uporabo določb ZKP, ki v 89. členu ureja uporabo instituta vrnitve v prejšnje stanje. Sodišče lahko obdolžencu, ki iz upravičenih razlogov zamudi kakšno procesno dejanje, dovoli vrnitev v prejšnje stanje, pri čemer mora obdolženi hkrati s takšnim predlogom oddati tudi pritožbo. Vendar je iz pritožbenih navedb očitno, da se obdolženi zgolj pritožuje zoper sodbo ni pa hkrati tudi podal predloga za vrnitev v prejšnje stanje.

## OBRAZLOŽITEV:

Pritožba obdolženega J. Z. se kot neutemeljena zavrne in potrdi sodba sodišča prve stopnje.

Obdolženi mora kot stroške pritožbenega postopka plačati sodno takso.

## OBRAZLOŽITEV

Okrajno sodišče v Piranu je z izpodbijano sodbo razsodilo, da je obdolženi J. Z. odgovoren za prekršek po določbi petega odstavka 130. čl. ZVCP-1. Na podlagi določbe d. točke četrtega odstavka 130. čl. in določbe petega odstavka 130. čl. ZVCP-1 mu je bila izrečena globa v znesku 700,00 EUR in stranska sankcija 18 kazenskih točk, za prekršek, storjen z motornim vozilom B kategorije. Na podlagi določbe tretjega odstavka 22. čl. Zakona o prekrških (v nadaljevanju ZP-1) je sodišče prve stopnje obdolžencu izreklo prenehanje veljavnosti voznškega dovoljenja za vse kategorije motornih vozil, za katere je imel dovoljenje na dan

23. julija 2006, zaradi prekrška storjenega z motornim vozilom B kategorije. Sklenilo je še, da mora obdolženi plačati stroške postopka in sicer sodno takso, ki bo po pravnomočnosti sodbe odmerjena z nalogom za plačilo sodne takse.

Proti takšni sodbi je pritožbo vložil obdolženčev zagovornik, kot navaja, iz vseh pritožbenih razlogov in zoper sodbo v celoti. Višjemu sodišču predlaga, da zaradi bistvenih kršitev določb postopka in napačne uporabe materialnega prava pritožbi ugoti in sodbo spremeni tako, da obdolženega oprosti odgovornosti za očitani prekršek.

Pritožba ni utemeljena.

Višje sodišče je ob preizkusu izpodbijane sodbe, ki ga je opravilo v okviru pritožbenih navedb, ugotovilo, da je sodišče prve stopnje dokazno oceno sprejelo v skladu z določbami 133. čl. ZP-1, kar pomeni, da je vestno pretehtalo vse dokaze in na podlagi takšne presoje sprejelo pravilne zaključke. Pri tem tudi ni zagrešilo nobene od bistvenih kršitev določb postopka o prekršku niti niso bile v škodo obdolženca kršene materialne določbe ZP-1 niti ZVCP-1.

Ocena opravičenosti izostanka z zaslišanja je v pristojnosti sodnika, ki vodi postopek. Razlog za izostanek je opravičljiv le, če ga tako oceni sodnik. Obdolženec sicer v pritožbi navaja, da je na sodišče pristopil z zamudo do katere pa ni prišlo zaradi subjektivnih razlogov obdolženca temveč zaradi izrednega dogodka (izrednih razmer na cesti), vendar s takšnimi pritožbenimi navedbami ne more uspeti. Obdolženec je na sodišču v razlogih za zamudo le pavšalno navedel, da „je stal v koloni na Ravbarkomandi“ (uradni zaznamek na list. št. 50 spisa), zato sodišče prve stopnje tudi po presoji višjega sodišča upravičeno ni upoštevalo razlogov, ki jih obdolženi navaja za zamudo. Vsak zastoj na cesti ni izreden dogodek, predvsem pa ne nekaj, česar udeleženec v cestnem prometu ne more pričakovati. Na pot bi se pač moral odpraviti pravočasno, pa tega ni storil.

Prav tako se ni mogoče strinjati s pritožbeno navedbo, da bi moralo sodišče prve stopnje razumeti obdolženčevo pritožbo zoper sodbo kot zahtevo za vrnitev v prejšnje stanje. Glede vrnitve v prejšnje stanje ZP-1 v 67. čl. napotuje na smiselno uporabo določb Zakona o kazenskem postopku (ZKP), ki v 89. členu ureja uporabo instituta vrnitve v prejšnje stanje. Sodišče lahko obdolžencu, ki iz upravičenih razlogov zamudi kakšno procesno dejanje, dovoli vrnitev v prejšnje stanje, pri čemer mora obdolženi hkrati s takšnim predlogom oddati tudi pritožbo. Vendar je iz pritožbenih navedb očitno, da se obdolženi zgolj pritožuje zoper sodbo ni pa hkrati tudi podal predloga za vrnitev v prejšnje stanje.

Glede na to, da se obdolženi brez upravičenega razloga zaslišanja, na katero je bil pravilno povabljen, ni udeležil, so vse ostale pritožbene navedbe, s katerimi izpodbija dejansko stanje prekrška, prepozne in se v skladu z določbo tretjega odstavka 157. čl. ZP-1 ne upoštevajo. Po navedeni zakonski določbi mora namreč pritožnik pri uveljavljanju zmotne in nepopolne ugotovitve dejanskega stanja na podlagi novih dejstev in dokazov verjetno izkazati, da jih brez svoje krivde ni mogel uveljavljati v postopku na prvi stopnji. Tega pa, kot je bilo že povedano, obdolženi ni izkazal.

Neupoštevne so tudi pritožbene navedbe, ki se nanašajo na pravilnost opravljenega preizkusa alkoholiziranosti. Iz zapisnika o preizkusu alkoholiziranosti je namreč razvidno (A1 spisa), da je bil obdolžencu pred začetkom preizkusa pojasnjen način uporabe alkotesta, kot tudi, da je bil le-ta opravljen v skladu z navodili proizvajalca, in sicer, da obdolženec najmanj 15 minut pred preizkusom ni pil alkoholnih pijač in najmanj 5 minut pred preizkusom ni kadil, rezultat preizkusa alkoholiziranosti je bil ugotovljen v njegovi prisotnosti, z rezultatom preizkusa se je obdolženi strinjal in je takšen zapisnik brez pripomb tudi podpisal. Treba je povedati, da je zapisnik, ki je sestavljen v skladu z določbami 80. čl. Zakona o splošnem upravnem postopku (ZUP), javna listina in kot tak dokaz o poteku in vsebini dejanja postopka in danih izjav, razen tistih delov zapisnika h katerim bi obdolženi dal pripombo, da niso pravilno sestavljeni. Kot je bilo že povedano, obdolženi na zapisnik ni imel nikakršnih pripomb, zato s trditvami,

da se ni strinjal z rezultatom preizkusa ter da postopek ugotovitve alkoholiziranosti ni bil izveden v skladu z zakonodajo, obdolženi ne more uspeti.

Čeprav pritožba konkretnih navedb glede odločitve o sankcijah nima, je višje sodišče, v skladu z določbo 165. čl. ZP-1, izpodbijano sodbo preizkusilo tudi v tej smeri. Ugotovilo je, da so bile obdolžencu vse sankcije izrečene v okviru predpisanih, posebne olajševalne okoliščine, ki bi narekovale omilitev sankcij pod mejo predpisanih, pa niso podane. Zato v odločitev o sankcijah višje sodišče ni posegalo.

Iz navedenih razlogov je zato višje sodišče, ob ugotovitvi, da tudi niso bile zagrešene kršitve, na katere je treba paziti po uradni dolžnosti (159. čl. ZP-1), obdolženčevo pritožbo kot neutemeljeno zavrnilo in potrdilo sodbo sodišča prve stopnje (tretji odstavek 163. čl. ZP-1). Ker s pritožbo ni uspel, je višje sodišče, v skladu z določbo prvega odstavka 147. čl. ZP-1, sklenilo, da mora obdolženec kot stroške pritožbenega postopka plačati sodno takso, ki se odmeri po tarifnih št. 8111, 8114 in 8132 Zakona o sodnih taksah (ZST-1).